

у преживните, а пък моят вол на това отгоре е агресивен и злонравен като испански бик.“ В тези редове прозира по-скоро бъдещият писател, отколкото практикуващ ветеринар.

Борейки се с трудностите на професията в тези години, Димов създава първата си литературна творба – романът „Поручик Бенц“. Спорен е въпросът доколко реално е оценен този роман от литературната критика, но безспорен е фактът, че той му отваря вратата към научната работа. Доктор Христо Русев, професор Тончо Радев и професор Моско Москов, впечатлени от романа, издействат назначаването на Димов като асистент във ветеринарно-медицинския факултет в София, за да създадат оптимални условия за работа на един обещаващ талант. Младият асистент не злоупотребява с доверието, не става синекурен чиновник, не краде от служебното време за литературните си занимания. С присъщата му педантичност, задълбоченост, амбициозност той навлиза в научната работа и тя се превръща в неотделим, съществен елемент от по-нататъшния му живот. От този момент започва израстването на Димов едновременно в двете направления – наука и литература. До края на живота си той не стига до окончателния избор. Особено показателни в това отношение са резултатите от престоя му в Испания. За тринадесет месеца Димов не само блестящо завършва научната си специализация в института „Рамон и Кахал“ с публикация на труда си „Принос към микроглията на малкия мозък у агнето“ на испански език в „Трудове на института „Кахал“, а и успява да дообогати знанията си за тази страна, за нейната география, история, народопсихология, и да се докосне до плодовете на богатата ѝ култура. Въздействието на Испания върху него рефлектира върху цялостното му последвало литературно творчество.

Самият Димов казва, че двете му основни занимания – наука и литература – не само че не си пречат, а напротив – допълват се. Куюмджиев – най-задълбоченият изследовател на Димовото творчество, има друга теза по този въпрос. Цитирам: “Обикновено оня, който не носи реда и хармонията в душата си, ги търси в тяхната външна изява... Порядъкът, системата, размереният ритъм на научните му занимания са го отвличали от хаоса, който царува в душата му. В яснотата, реда, логиката на науката, където всичко е причинно обусловено, където всичко може да се класифицира и да придобие систематичен порядък, той търси спасение от безредието на душевния живот...”

За реда и безредието в душата на писателя можем само да гадаем. Със свойствената му затвореност той никога не споделя –